

N:o 99.

Af herr **J. A. Lundahl**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t*
angående upphörande af lösen för anteckning å vaxel eller
afskrift deraf om skedd protest.

I nya vexellagen den 7 maj 1880 är i § 82 meddelad den föreskrift, att »anteckning» om verkställd vaxelprotest skall göras å vaxeln eller afskriften deraf. Vid tillämpningen häraf gjorde sig till en början hos en och annan protestförrättare den åsigten gällande, att sådan å vaxel gjord anteckning medförde rätt till lösen, såsom för bevis, tecknad å företedd handling, hvilken lösen enligt expeditionstaxan utgår med en krona, men sedan ett mot en af dessa protestförrättare anställt åtal för förfarandet att för dylik anteckning utkräfvat lösen, genom Kongl. Maj:ts utslag den 16 maj 1887 ogillats, har detta förfarande vunnit efterföljd och torde numera vara allmän praxis.

Enligt min mening, saknar dock denna praxis stöd af lag. I motiven till vexellagen yttras i fråga om nämnda föreskrift, hvilken icke fans i förut gällande vexellag, att föreskriften vore öfverensstämmande med hvad sedvanligen iakttoges och kunde vara gagnelig. Således åsyftades med det nya stadgandet endast att få en förut gällande praxis bestämd till allmänt iakttagande, och då lösen för anteckning om verkställd protest icke, enligt denna äldre praxis, egde rum, lär lagstiftarens mening med ifrågavarande stadgande så mycket mindre böra antagas hafva varit, att rätt till dylik lösen derefter skulle tillkomma vederbörande som lagstiftaren, till förekommande af sådan uppfattning, synes hafva undvikit benämningen »bevis» och

i stället användt ordet »anteckning», just för att dymedelst utmärka en beständ skilnad emellan den stadgade anteckningen å protesterade vexas och sådana bevis, för hvilka lösen enligt expeditionstaxan får tagas.

Samma syftemål torde lagstiftaren hafva haft vid affattandet af ordalydelsen i 57 § utsökningslagen, hvori stadgas, att utmätningsman, då för utmätnings vinnande fordringsbevis till honom aflemnas, skall göra »anteckning» derom å handlingen. Hittills hafva emellertid icke, så vidt känt är, utmätningsmän ansett detta stadgande innebära rätt för dem till lösen för dylik anteckning, ehuru det vill synas som om de, hvilka äro behöriga att å landet verkställa vaxelprotester, med skäl skulle kunna åberopa ofvanberörda praxis i fråga om lösen för anteckning om vaxelprotest såsom stöd för rätt till lösen jemväl för den föreskrifna anteckningen å för utmätning aflemnade fordringsbevis, då de i båda fallen gällande stadganden äro lika.

Expeditionstaxan upptager på ett ställe bestämmelserna om den godtgörelse, som för notarialprotest tillkommer vederbörande, men innehåller icke något stadgande om särskild ersättning derutöfver för anteckning å vaxel om verkställd protest deraf.

Med det anförda torde rigtigheten af min ofvan uttalade åsigt angående den praxis, som i ofvämälda hänseende är rådande, vara ådagalagd, och då någon ändring i denna praxis icke läter vara att förvänta utan en lagbestämmelse i ämnet, och de belopp, som på grund af samma praxis uttagas, äro ganska afsevärda, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om meddelande af ett tillägg till gällande expeditionstaxa af innehåll, att lösen för anteckning å vaxel eller afskrift deraf om skedd protest icke eger rum.

Stockholm den 26 januari 1900.

J. A. Lundahl.